

Jeg egentlig godt kan tiltræde Forslaget under Nr. 4, forsaavidt jeg maa forstaae Ordene „oprindelige Skikkelse“ paa min Maade, nemlig saaledes, at de gaae paa Grundloven, som den i sin Tid blev forelagt af Regjeringen; thi denne oprindelige Skikkelse tiltaler mig endnu meest. Iøvrigt forudsætter ogsaa selve Grundloven, at Maaden, hvorpaa Landstinget dannes, kan undergaae Forandringer. Jeg skal fremsætte, hvad der forekommer mig at have Betydning ved dette Spørgsmaal. Jeg troer, det er af Bigtighed, at en Repræsentation, en lovgivende Magt, er et Udtryk for den hele Samfundsmagt; thi dersom dette ikke er Tilfældet, dersom betydelige Samfunds kræfter komme til at staae udenfor Repræsentationen, da svækkes derved selve dennes Indflydelse. Det store menneffelige Samfund følger de samme Love for sin Bevægelse som Havet; det vil, ligesom dette, søge at tilveiebringe en Ligevægt, og dersom man i Folkerepræsentationen udslyder disse store Samfunds kræfter, saaledes at de ikke kunne komme til Orde, ville de udenfor bevare saameget af deres Indflydelse, at Repræsentationens Indflydelse derved noget forringes. En Udvæjning i selve Samfundet vil finde Sted, derom er jeg overbeviist; men Spørgsmaalet er, om Udvæjningen bør finde Sted paa den Maade, at den lovgivende Forsamlings Indflydelse derved noget svækkes og nedsettes, eller om det ikke er at foretrække, at disse Kræfter optages i selve Repræsentationen og faae en fuldstændig og kraftig Indflydelse paa alle Spørgsmaal, ogsaa de administrative. Det er denne Betragtning, der gjør mig meest tilbøielig til at stemme for det under Nr. 3 stillede Forslag, idet jeg iøvrigt skal tilføie, at Sagen stiller sig for mig ganske, som den ærede Ordfører og den ærede sidste Taler yttrede, nemlig at det Bigtigste er, at der ikke af denne Meningsforskjellighed udspringer en haardnakket Kamp, som kan benyttes af Frihedens Fjender til at undertrykke Friheden. Dette er egentlig det vigtige Punkt. Hvis man enten ad den ene

eller anden Vej, faa at sige, strax kunde faae dette Spørgsmaal ud af Verden og komme ud over denne Vanskelighed, vilde jeg, i Betragtning af alle foreliggende Forhold, finde, at det maatte være det Rigtigste; thi vi maae fremfor Alt passe paa, at de, der virkelig have et oprigtigt Hjertelag for den i 1849 grundlagte Frihed, ikke ved deres indre Splidagtighed undergrave selve Friheden, og jeg tillader mig i denne Henseende at gjentage, hvad der er sagt, skjøndt den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) er derimod: Enighed gjør virkelig stærk i saadanne Spørgsmaal. Iøvrigt maa jeg med Hensyn til det under Nr. 3 af 6 af Udvalgets Medlemmer stillede Endringsforslag bemærke, at jeg ikke troer, det er rigtig Dansk at sige, at de dybe Saar mildnes, ligesom jeg i det Hele maa tilraade det ærede Thing at vedtage de under Nr. 1 og 2 stillede Underendringsforslag, da jeg troer, at de i sproglig Henseende ere at foretrække for Udvalgets Forslag, hvorimod jeg troer, at Underendringsforslaget under Nr. 3 berøer paa en fuldstændig urigtig sproglig Opfattelse. — Det Forslag, der imidlertid tiltaler mig meest af alle, er det, der er stillet under Nr. 6 af 2 af Udvalgets Medlemmer, thi det staaer for mig, som om det nærværende Dieblik ikke er det rette til at indgive en Adresse, som om disse Forhandlinger kun da kunde finde Sted, naar Danmarks Dødsdom var understrevet, men ikke medens Pennen, som skal understrive den, dog endnu ikke er sat paa Papiret. Jeg troer heller ikke, at vi kunne faae Folket til med stor og almindelig Interesse at følge Forhandlingerne om et saadant Spørgsmaal i et Dieblik som dette, der i Aarhundreder vil staae i Danmarks Riges Historie som et af de uhykeligste og sorgeligste, og jeg kan ikke slutte mig til de almindelige Udtalelser om lyse Udfigter og om Saar, der skulle mildnes eller læges; thi jeg seer kun en mørk Fremtid imøde, naar Danmarks Riges Dødsdom er understrevet. — Jeg troer ikke, at Dieblicket er kommet til at oversætte, hvad Dei